după o poveste de
Serghei Mihailov

Cei Trei Purceluși

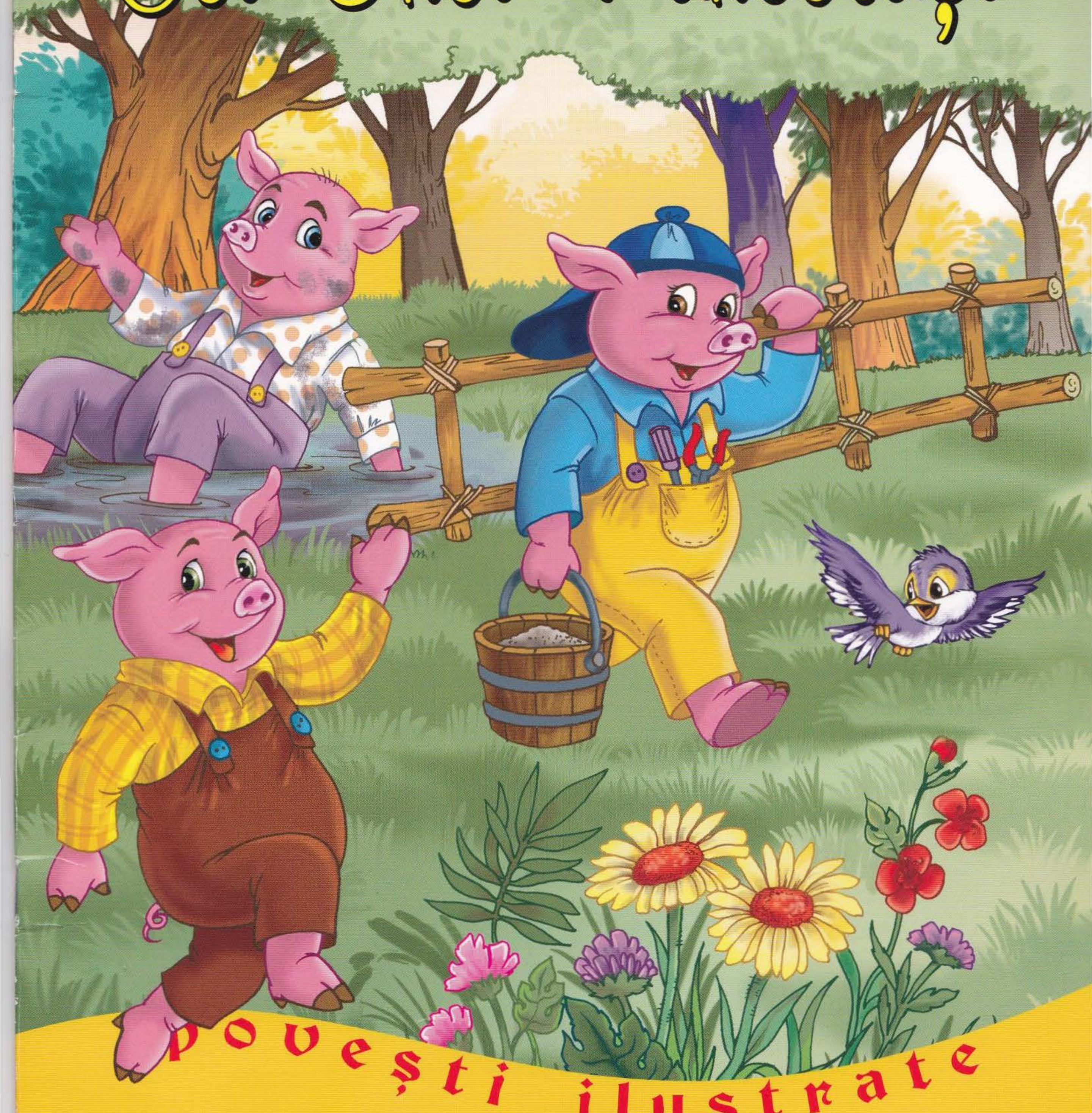

povești ilustrate

UNICART

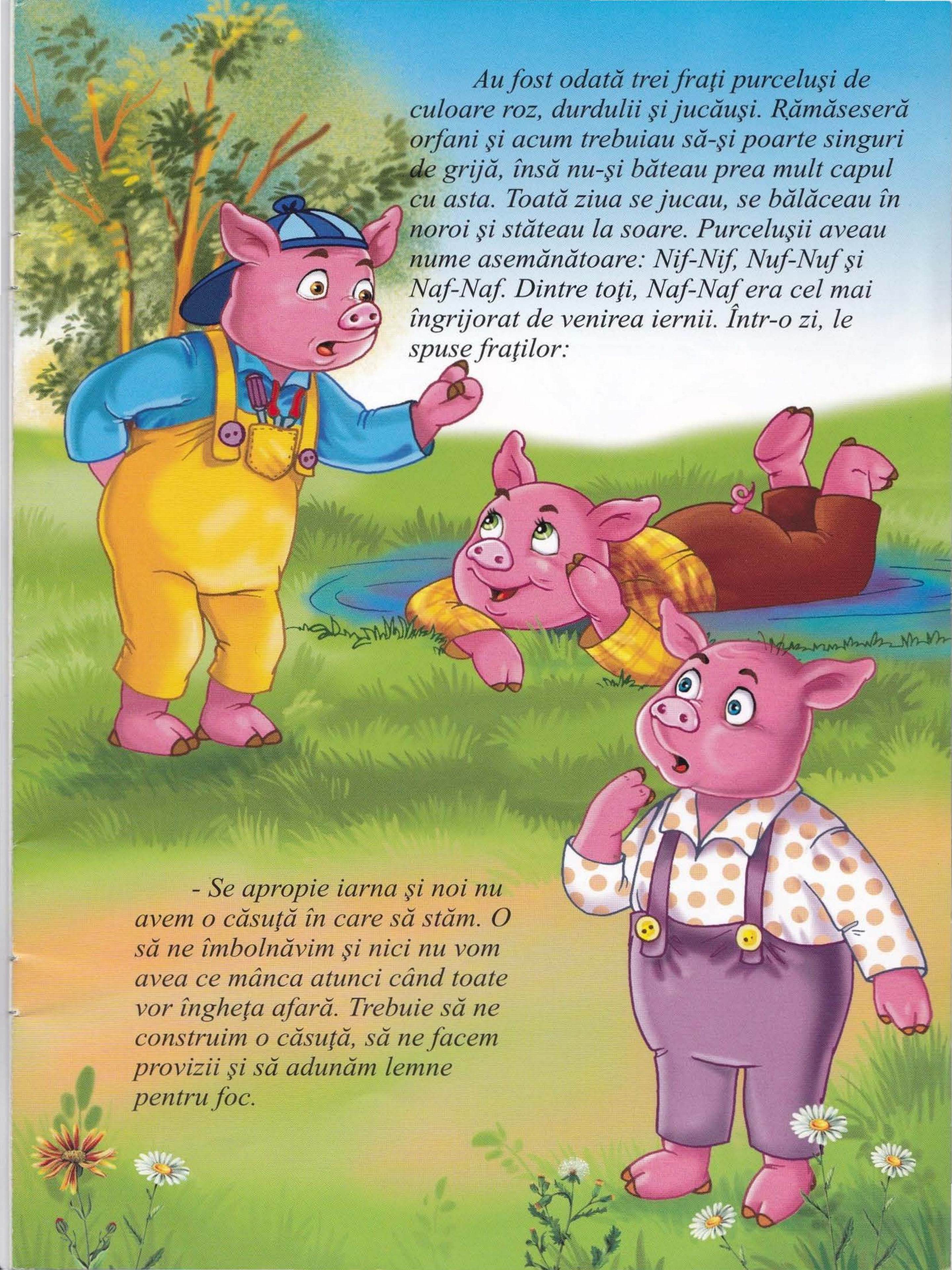

Au fost odată trei fraţi purceluşi de culoare roz, durdulii şi jucăuşi. Rămăseseră orfani şi acum trebuiau să-şi poarte singuri de grijă, însă nu-şi băteau prea mult capul cu asta. Toată ziua se jucau, se bălăceau în noroi şi stăteau la soare. Purceluşii aveau nume asemănătoare: Nif-Nif, Nuf-Nuf şi Naf-Naf. Dintre toţi, Naf-Naf era cel mai îngrijorat de venirea iernii. Într-o zi, le spuse fraţilor:

- Se apropie iarna şi noi nu avem o căsuţă în care să stăm. O să ne îmbolnăvim şi nici nu vom avea ce mânca atunci când toate vor îngheţa afară. Trebuie să ne construim o căsuţă, să ne facem provizii şi să adunăm lemne pentru foc.

- Avem destul timp până la iarnă, spuse Nuf-Nuf. Uite, soarele încă râde la noi şi e păcat să nu ne bucurăm de vremea asta, nu-i aşa Nif-Nif?

Însă purceluşul cel mic deja se scălda într-o baltă, fericit şi fără nici o grijă. Văzând că nu are nici un sprijin din partea fraţilor, Naf-Naf plecă supărat, spunând:

- Să nu veniţi la căsuţa mea când veţi da de greu! Fiecare, cum îşi aşterne, aşa doarme! Şi purcelul pleacă să-şi adune materialele pentru casă.

Nif-Nif şi Nuf-Nuf continuară cu joaca lor zile în şir, se fugăreau şi se ascundeau unul de altul, până când vremea se înrăutăţi şi începură să tremure de frig.

Atunci Nif-Nif, care nu era prea muncitor din fire, își făcu o căsuță din paie, gândind că e destul de călduroasă pentru iarnă. Foarte încântat de munca lui, alergă la Nuf-Nuf să se laude, fredonând:

"Lumea-ntreagă de-oi umbla
Casă mai bună n-oi afla..."

Nuf-Nuf era şi el aproape gata cu căsuţa lui, pe care a făcut-o din scânduri şi crengi, ca să fie trainică şi să nu trebuiască să-şi facă alta şi anul următor. Când puse şi ultima scândură, Nuf-Nuf începu să cânte, mândru nevoie mare:

"Am o casă nouă,
N-am grijă când plouă,
Fulgeră şi tună
Trainică-i şi bună."

Bucuroşi că au terminat, purceluşii s-au pus pe joacă şi pe zbenguială, stropindu-se cu noroi. Însă, după un timp, văzând că fratele lor nu mai apare, plecară să-l caute şi să-i facă în ciudă că ei au terminat primii.

Îl găsiră pe Naf-Naf într-o poieniță însorită, construind de zor o casă de toată frumuseţea, solidă, din piatră.

Miraţi, purceluşii îl întrebară:

- Frăţioare, dar ce faci tu aici? O căsuţă pentru porci sau o cetate?

- Trebuie să fie rezistentă ca o cetate, răspunse Naf-Naf. Iarna ne vor pândi multe pericole, când nu se va găsi mâncare în pădure.

- Ce pericole, guiţă Nif-Nif, n-ai văzut că toată vara ne-am jucat nestingheriţi?

- Las'că ştiu eu mai bine, zise Naf-Naf netulburat, pe aici, prin pădure, umblă porci mistreţi şi lupi şi ei nu se numără printre prietenii noştri.

- Lupi? întrebă Nuf-Nuf. N-am văzut nici unul în viaţa mea! Eşti un fricos!

Şi cei doi purceluşi plecară înspre pădure guiţând nepăsători, în timp ce Naf-Naf îşi vedea liniştit de treabă, fredonând:

"Sunt purcelul cel isteţ,
Căci din pietre fac pereţi.
Nici o fiară, cât de rea,
Nu va sparge uşa mea."

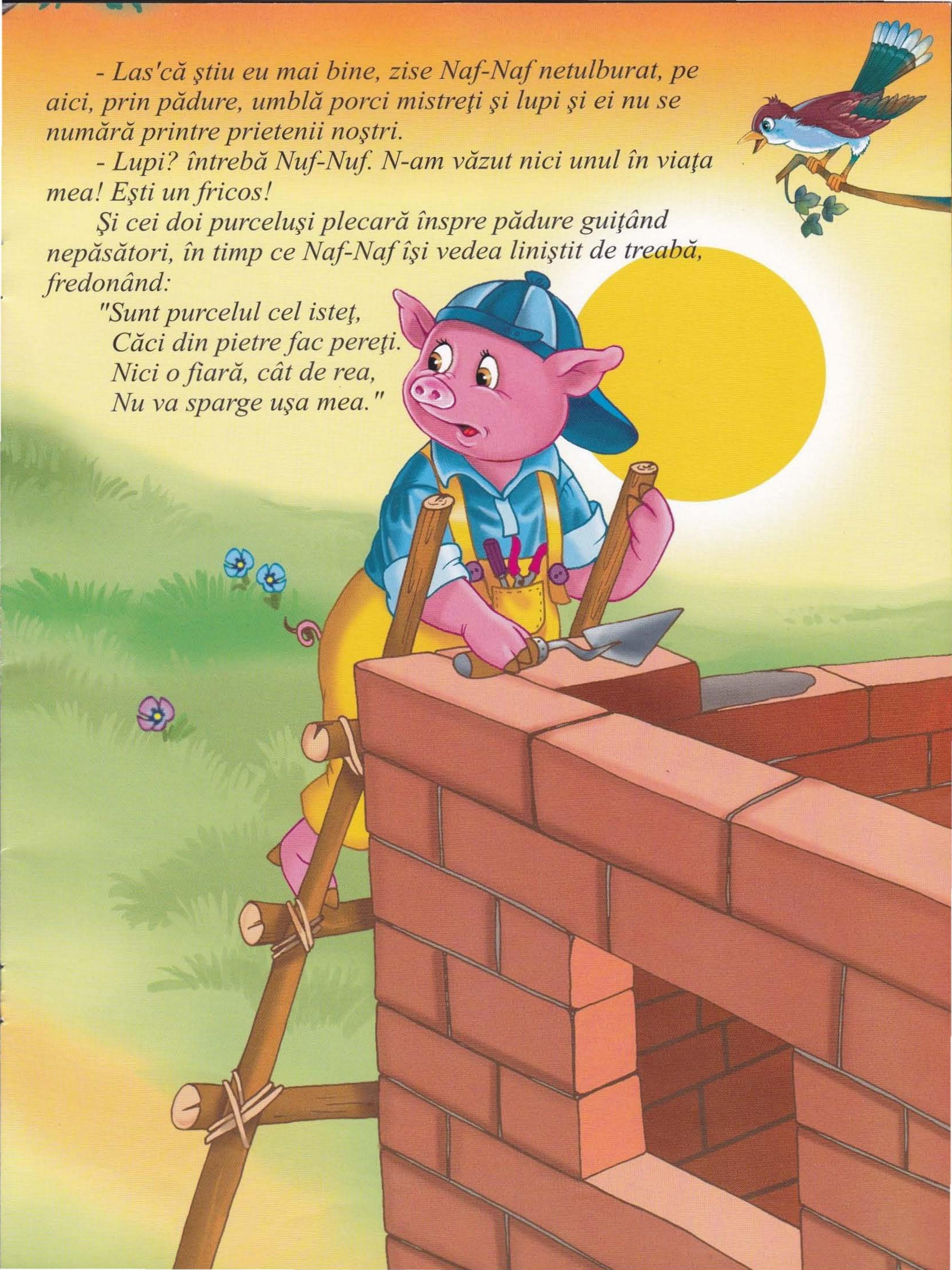

Nif-Nif şi Nuf-Nuf ajunseră în pădure şi grohăiau fericiţi, căci au dat de o tufă de lăptuci, hrana lor preferată.

Lupul cel flămând, care moţăia la umbra unui stejar, ciuli urechile şi se îndreptă încet spre locul de unde se auzea gălăgia.

Şi iată că purceluşilor le-a apărut în faţa ochilor lupul cel rău, despre care le-a povestit Naf-Naf. Pe moment, purceii au paralizat de frică, dar când au văzut lupul ţâşnind din tufiş asupra lor, au luat-o la goană mâncând pământul.

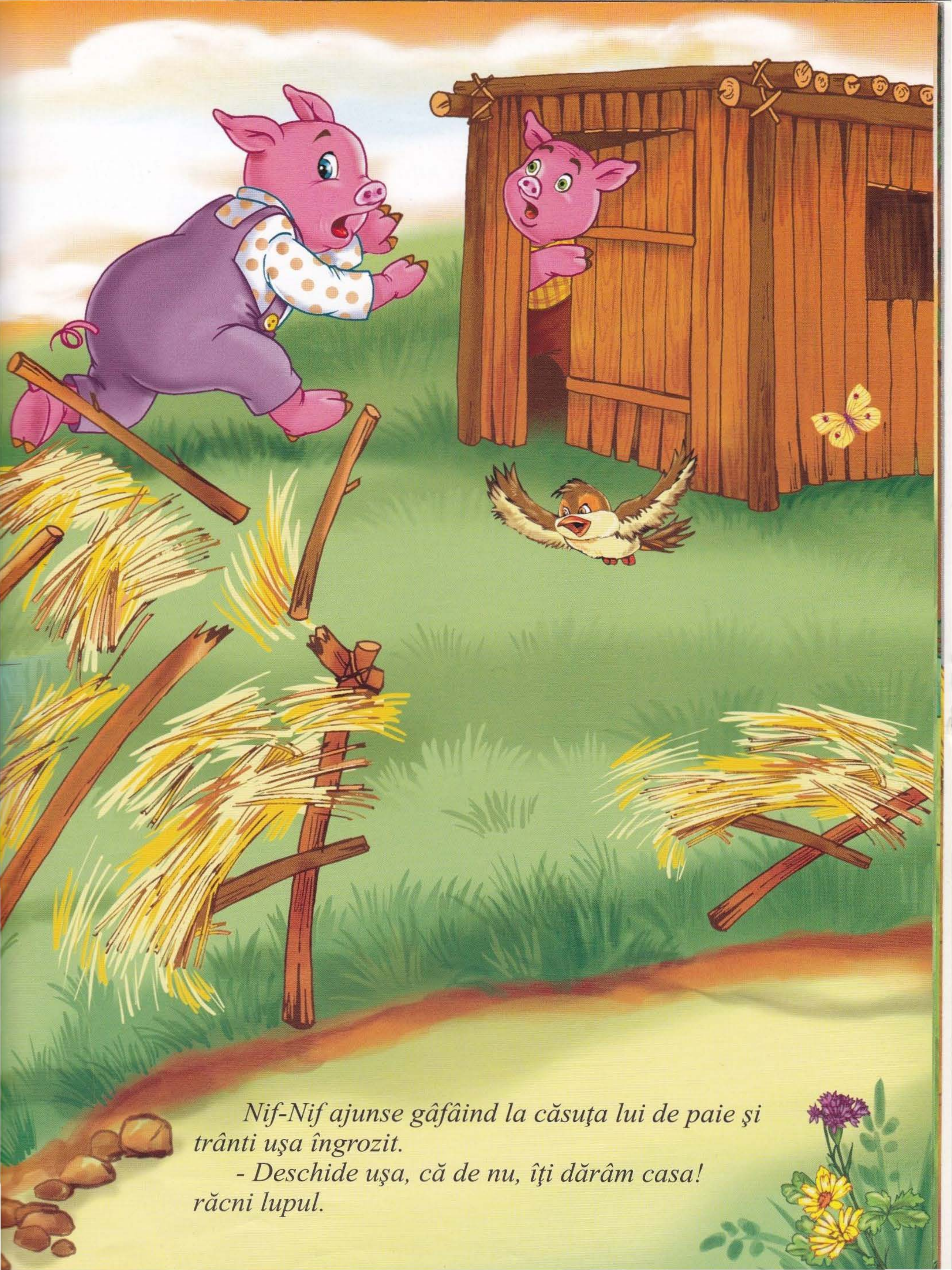

Nif-Nif ajunse gâfâind la căsuţa lui de paie şi trânti uşa îngrozit.

- Deschide uşa, că de nu, îţi dărâm casa! răcni lupul.

Însă purceluşul, amuţit de spaimă, nu era în stare să scoată nici un sunet. Atunci lupul, vădit enervat că un purcel mic îi ţine piept, începu să sufle cu putere peste casă. Şi suflă atât de tare, încât casa din paie se împrăştie în toate direcţiile.

Văzându-se descoperit, faţă în faţă cu lupul dezlănţuit, Nif-Nif o luă la goană înspre căsuţa fratelui său Nuf-Nuf. Era cât pe ce să-l muşte lupul de codiţa buclucaşă!

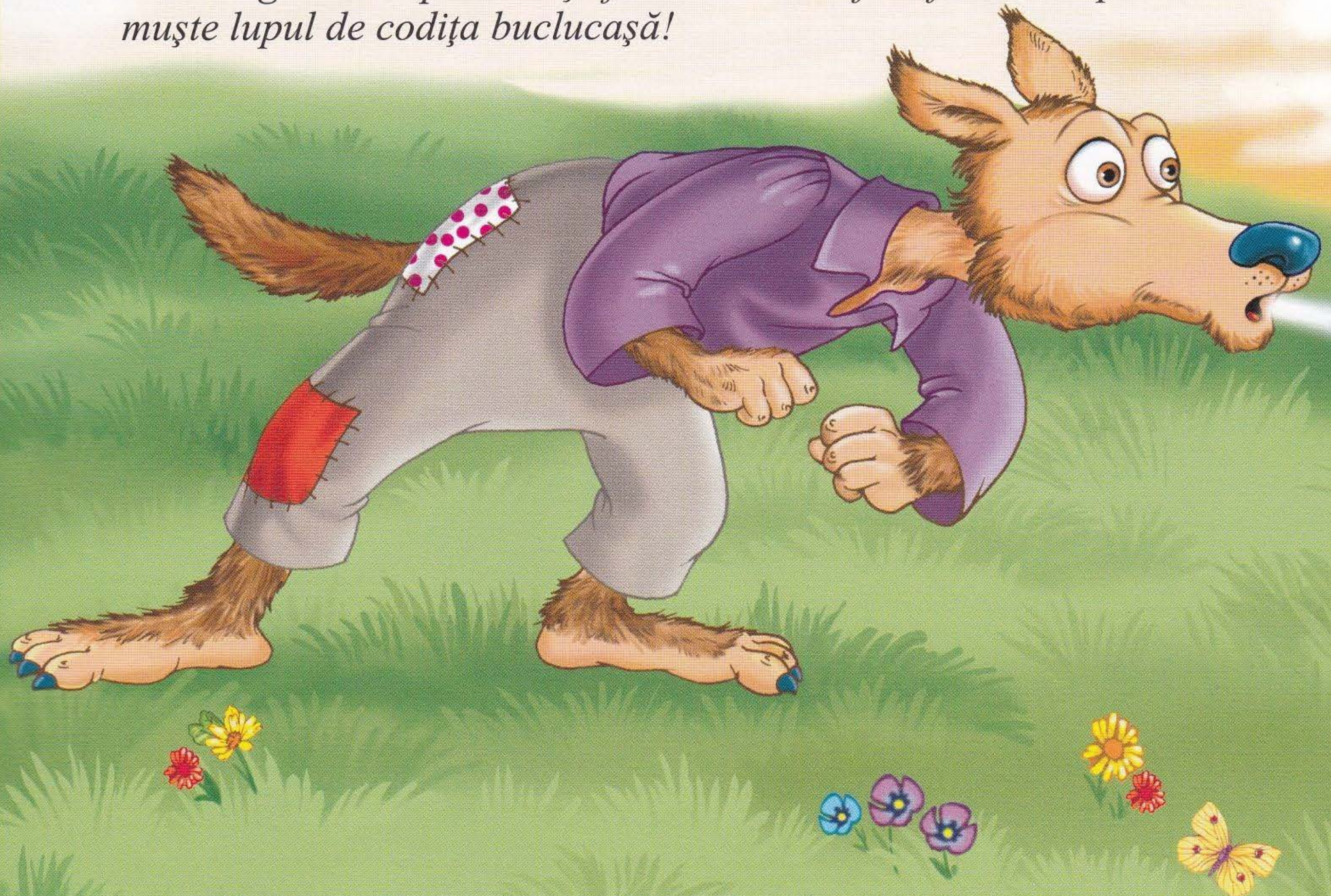

Abia apucă purceluşul să intre în căsuţa de scânduri, că lupul era deja la uşă.

-Foarte bine, mârâi lupul, am să vă mănânc pe amândoi, ca să mă satur! Deschideţi uşa de bunăvoie, altfel vă spulber cu casă cu tot!

Purceii se ţineau tremurând unul de altul şi ochii li se bulbucaseră în cap de spaimă. Lupul începu să sufle mai înverşunat ca prima dată, însă casa din scânduri era rezistentă şi nu ceda.

Văzând acestea, lupul începu să zgâlţie casa din temelii şi să lovească cu labele în ea, până când aceasta se legăna ca o trestie în bătaia vântului.

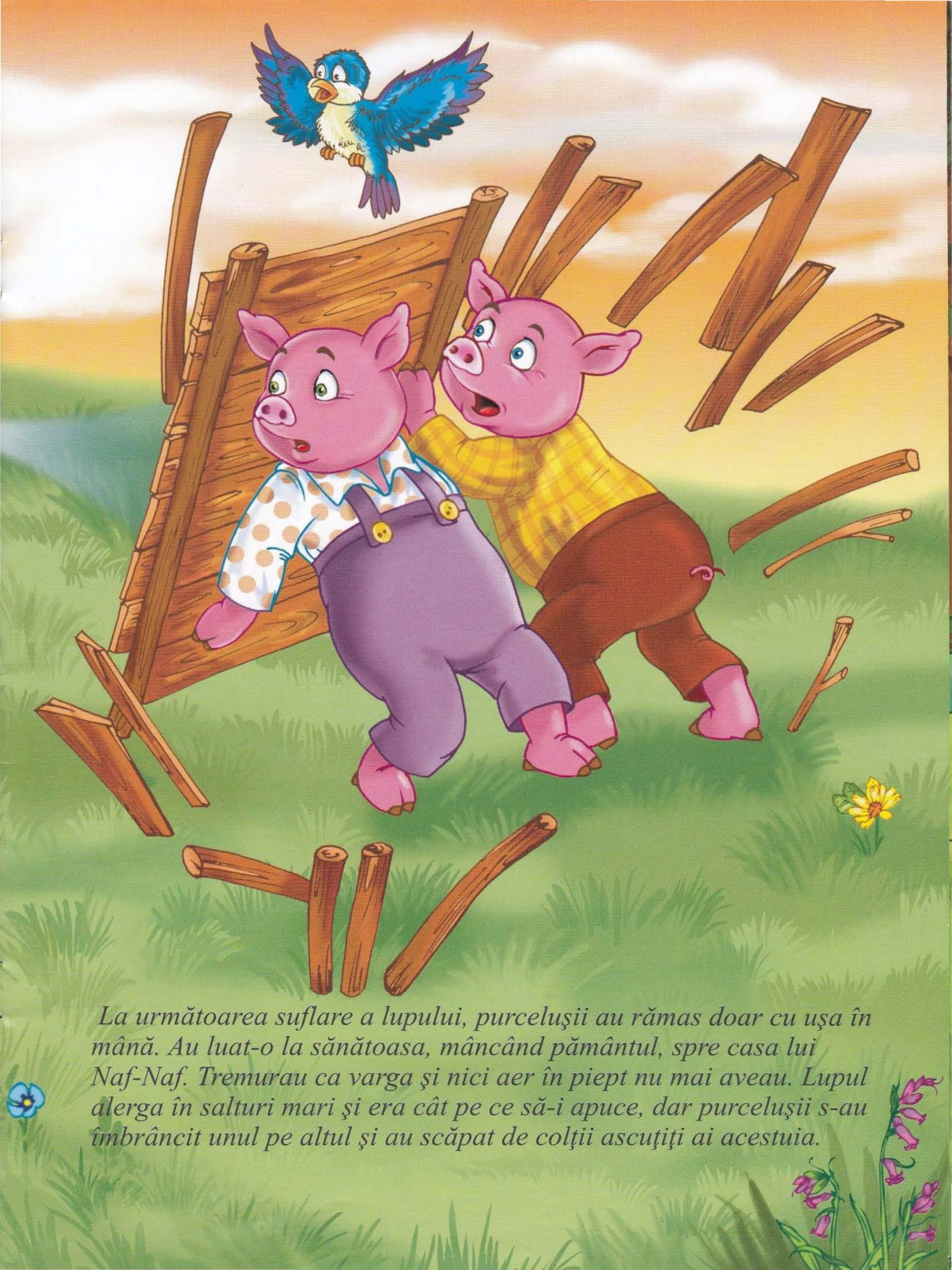

La următoarea suflare a lupului, purceluşii au rămas doar cu uşa în mână. Au luat-o la sănătoasa, mâncând pământul, spre casa lui Naf-Naf. Tremurau ca varga şi nici aer în piept nu mai aveau. Lupul alerga în salturi mari şi era cât pe ce să-i apuce, dar purceluşii s-au îmbrâncit unul pe altul şi au scăpat de colţii ascuţiţi ai acestuia.

Mai mult morţi decât vii, Nif-Nif şi Nuf-Nuf au ajuns la uşa fratelui lor.

- Frăţioare, deschide uşa, că ne prinde lupul!

Naf-Naf, crezând că ştrengarilor le arde de glumă, le zise prin uşă:

- Ba nu deschid deloc! Când eu munceam la casă, voi v-aţi jucat şi v-aţi bălăcit prin noroi. Acum vă priveşte cum vă descurcaţi!

- Te rugăm, zise Nif-Nif printre sughiţuri de plâns, ajută-ne şi de acum încolo te vom asculta!

Văzând că se îngroaşă gluma, Naf-Naf deschise uşa şi o zăvorî în urma fraţilor săi, care s-au ascuns sub pat de frică. Liniştit, Naf-Naf mai puse nişte lemne pe foc şi apoi se aşeză pe scaun în faţa sobei.

Deodată, uşa începu să bubuie.

- Cine e? întrebă calm Naf-Naf.

- Deschide uşa, răcni lupul, că de data asta nu mai scăpaţi nici unul. Am să vă înghit pe toţi trei!

Însă Naf-Naf începu să cânte:

"Nici o fiară cât de rea
Nu deschide uşa mea..."

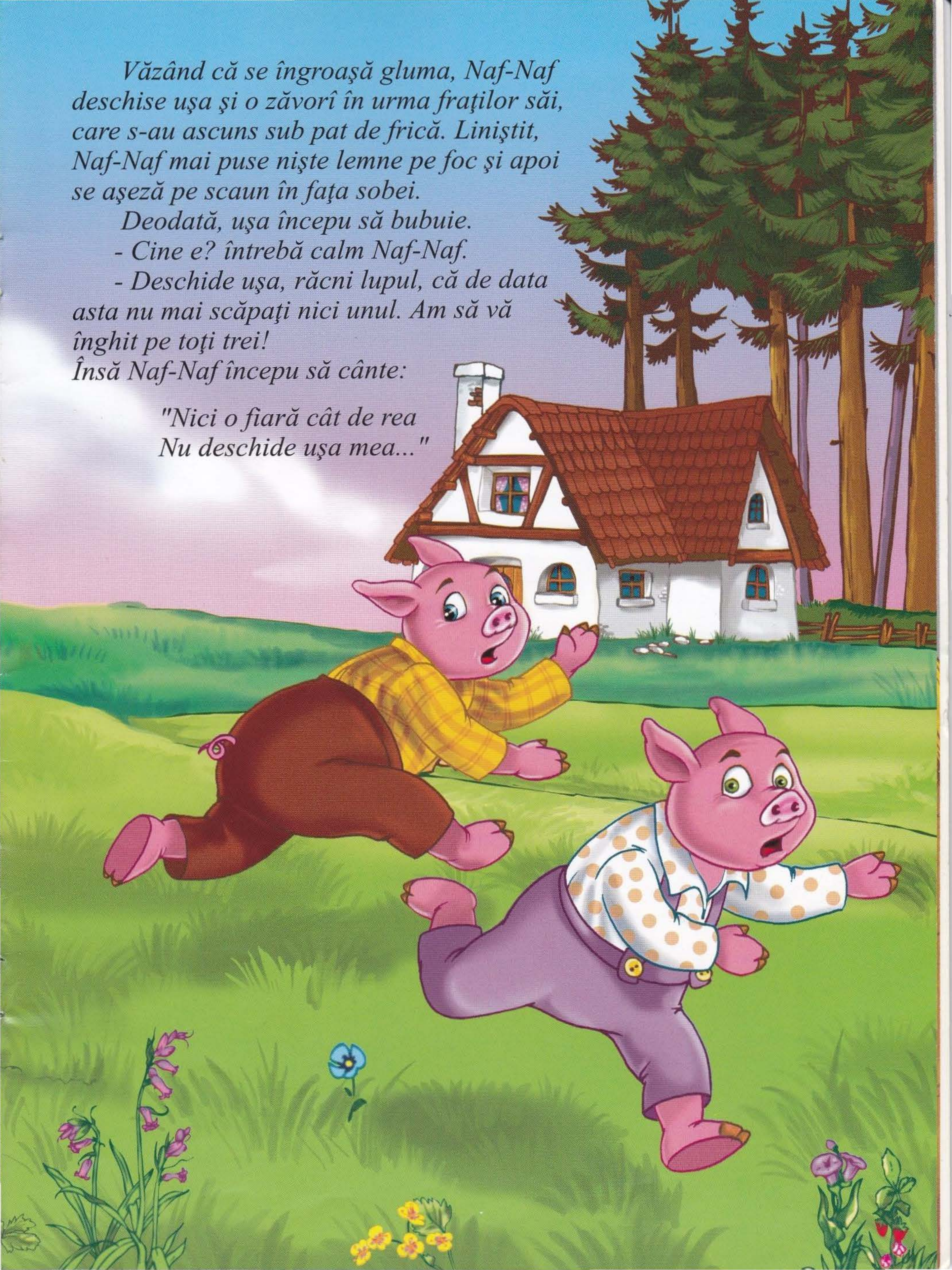

Lupul începu să sufle până nu mai avu aer în piept, dar nimic nu s-a clintit la casă. Atunci, nervos, se izbi de pereţi, zgârie uşa cu ghearele, muşcă cu colţii din zid, dar degeaba.

Dădu să plece, cu coada între picioare, însă văzu hornul de pe casă şi gândi imediat că pe acolo va intra să-şi ia cina. Tiptil, lupul intră şi începu să coboare pe horn. Dar funinginea care a căzut pe oala de pe foc l-a dat de gol. Naf-Naf înteţi focul şi apa din oală clocotea de mama focului. Purceluşii stăteau acum liniştiţi, iar Nif-Nif şi Nuf-Nuf priveau cu recunoştinţă la fratele lor cel înţelept.

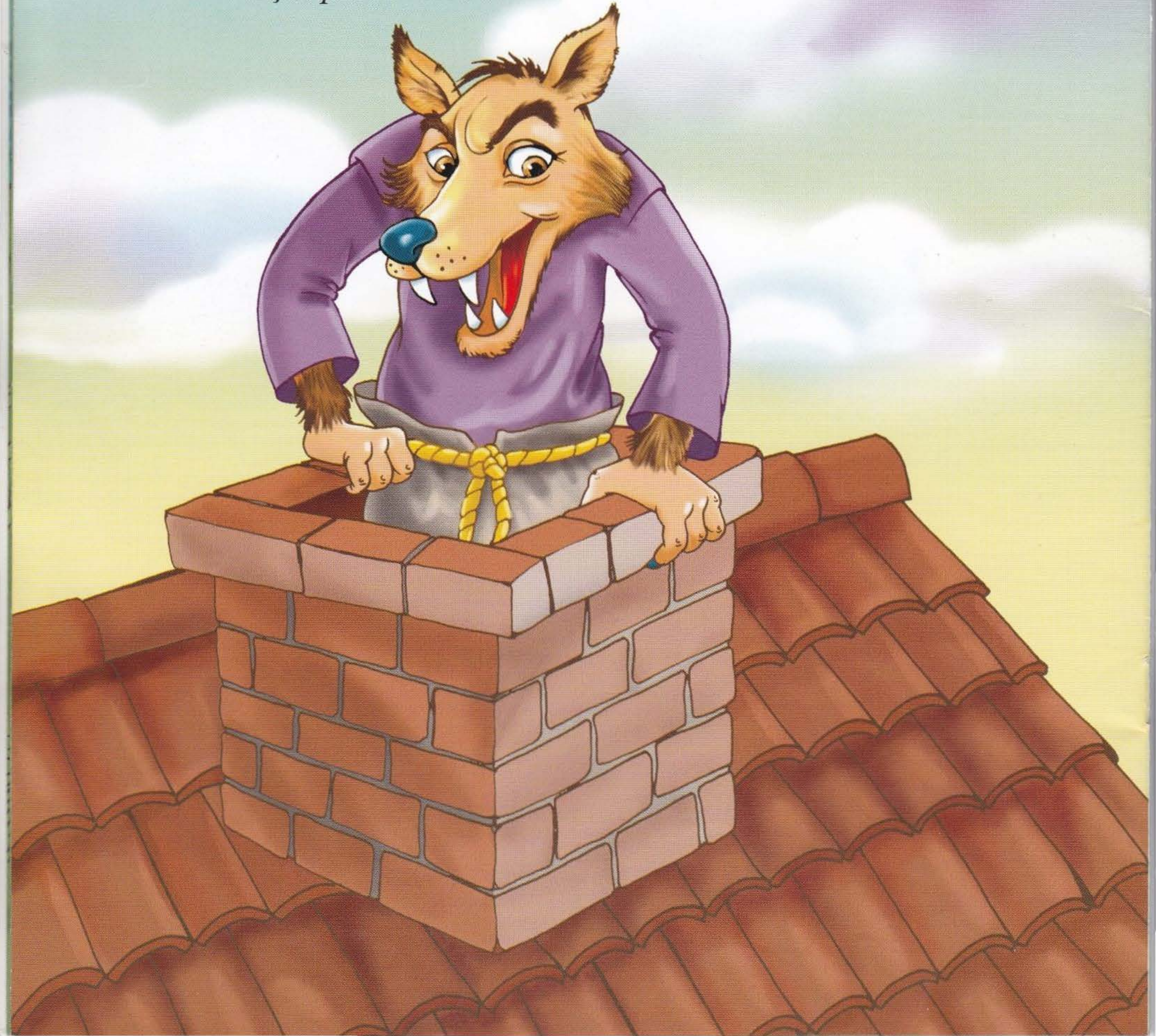

N-au aşteptat prea mult, căci lupul, plin de funingine, s-a prăbuşit în oala cu apă clocotită. A simţit că-şi dă sufletul, iar ochii-i erau injectaţi de durere. Cu un urlet înfricoşător, lupul, ce numai a lup nu arăta acum, zbură prin horn pe acoperiş, căzu pe pământ şi se târî scheunând în pădure.

Iar purceluşii nu-şi mai încăpeau în piele de bucurie că au dat o lecţie duşmanului lor. De atunci, Nif-Nif, Nuf-Nuf şi Naf-Naf au trăit împreună în căsuţa-cetate, într-o armonie deplină.

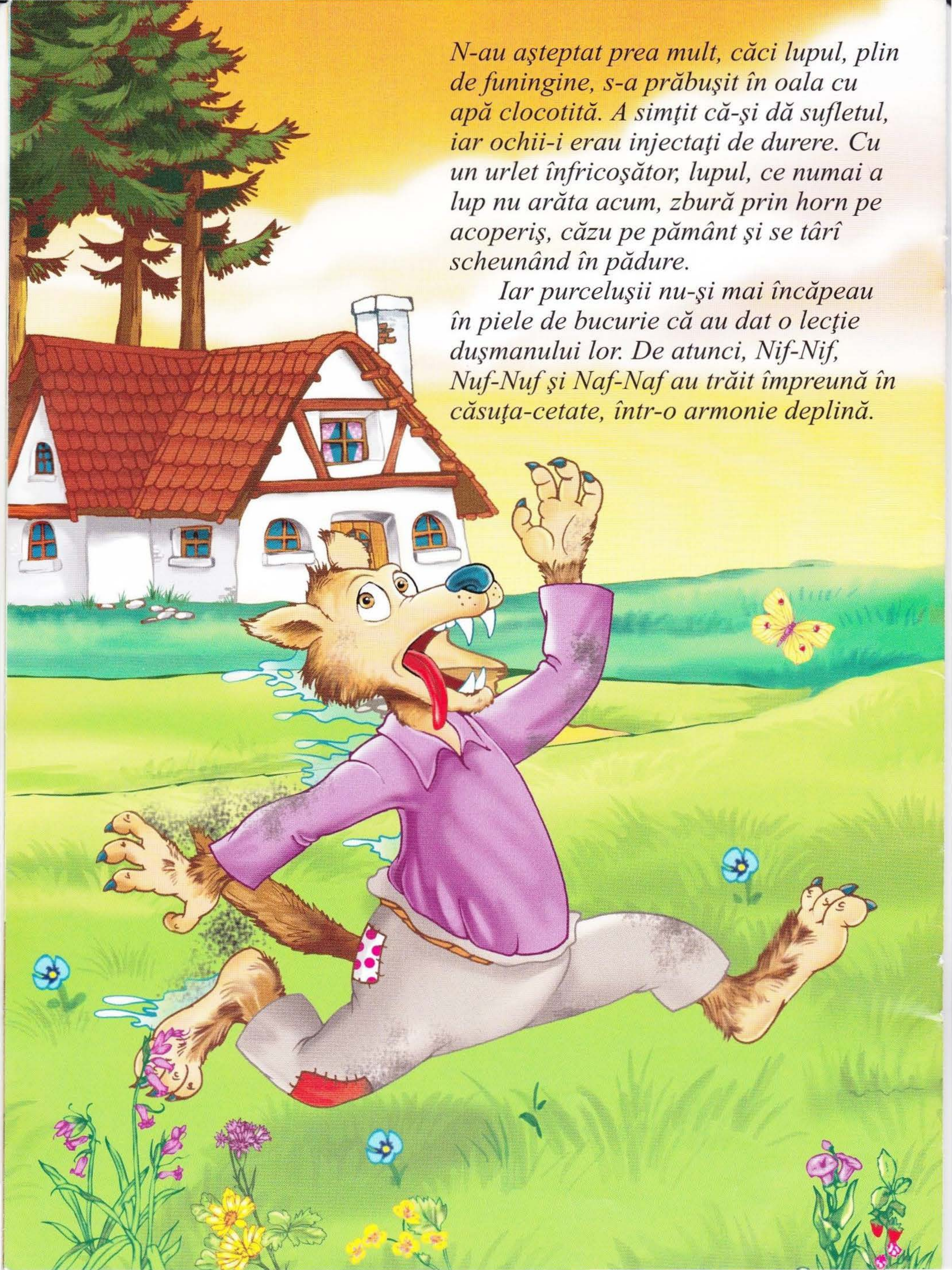

Ordoneaza imaginile

Realizatori:

Vintila Alexandra Madalina
Popovici (Serban) Doina
Stan Elena Adriana
Popa Antoaneta Nicoleta